

At vælge

Fra lygtepæle, træer og hegn smiler de hånlige ned til os, og indhyller gaderne i en atmosfære som gør det svært at trække vejret frit. De er altid til stede, det er klart, men gemt væk på rådhuset kan man godt glemme dem en gang imellem, mens andre fjender, som pansere og banker, rigdom og fattigdom, overtager fokus i gadebilledet. Nu er de overalt, og påminder os påtrængende om at vi er nødt til at vælge. Nødt til at vælge mellem underkastelse og oprør.

At hævde at alle politikere er korrupte løgnere, har længe været banalt – for hvem ved det ikke allerede? Magten gør mennesket sygt, det gælder på alle niveauer, og derfor har vi heller ingen større sympati for kommunalpolitikere end for folketingsmedlemmer; vi diskriminerer ikke, hvad det angår.

Byrådsmedlemmerne er sammen med politiet, forretningsejerne, cheferne og medierne dem som står for driften af det samfund som undertvinger os hverdagens magt. En hverdag hvor arbejdet og de sociale krav kvæler det individuelle initiativ, og hvor man, endelig hjemme i tosomhedens helvede, synker ned foran en tv-serie for at distrahere sig selv fra dagens massakrer i fjerne lande...

Politikerne vedligeholder denne verden, men de er i sidste ende ikke ansvarlige for tingenes tilstand. Det er os selv som er de ansvarlige. Når der findes herskere, så er det fordi vi endnu ikke har styrtet dem; når der findes rige, så er det fordi vi endnu ikke har kværket dem.

Altså står vi overfor et valg. Men det er ikke et valg som venter på en fastlagt dato. Det er et valg som vi må tage på egen hånd, i dag, og som vi igen og igen må genoverveje og bekræfte. Stående overfor vort ansvar, vælger vi da ligegyldigheden og underkastelsen, eller vælger vi at tage vort ansvar, og gøre oprør?

Demokratiet bliver solgt til os som en mulighed for at bestemme over vores egne liv, men i virkeligheden handler det kun om at legitimere herredømmet. Stemmer du, får du allernådigst retten til at brokke dig, men ikke til at handle. Samtidig har du givet herskerne den ret-

Valgplakater over hele landet har i valgkampens første dage fået en passende behandling.

færdiggørelse de længes efter. Hvorfor ellers denne besættelse af at hæve valgdeltagelsen? Handler det om at skabe et så repræsentativt sammensat byråd som muligt? At hævde således er absurd, eftersom intet ligner en politiker fra højrefløjen mere end en politiker fra venstrefløjen – de arbejder i fællesskab for at bevare det bestående. Sagen er, at desto højere valgdeltagelse, desto mere legitim er herskernes skalten og valten med menneskeliv. Retten til at handle og til at bestemme over sit eget liv, i fællesskab med dem man ønsker, kan ikke gives af nogen hersker – demokratisk valgt eller ej – den må man tage. Og eftersom staten værner sig mod sine undersåtters selvorganisering, så må man gå oprørets vej hvis man ønsker frihed.

Leden ved politikerne og valgene er udbredt, og det kommer til udtryk i den vidt spredte praksis at ødelægge og fjerne valgplakater. Politikere og medier lægger uforholdsmæssigt meget vægt på at angribe disse små rebelske tendenser, noget som røber de demokratisk valgte herskeres angst for at blive delegitimeret.

Under al snak om dialog og medbestemmelse skjuler sig den enkle sandhed at magten aldrig har anden retfærdiggørelse end vold og tvang. I dikta-

haverne dem som kan straffe undersåtterne. Styreformen er ikke den samme, men magtens natur er altid den samme.

I det udbredte hærverk mod valgplakaterne, og i den generelle foragt for valget blandt visse grupper, har vi som anarkister mulighed for at handle og agitere. Det er bestemt ikke hver dag at vi ser vore metoder og ideer få et bredere grundlag, lad os ikke forbigå de muligheder det giver.

At sabotere valget er at sige klart og tydeligt: Vi har truffet vores valg. Vi ønsker at leve uden herskere og organisere vore liv antiautoritært og uden tvang. Et sådant valg kan ikke stemmes til udførelse, tværtimod. At stemme er at frasige sig sin autonomi og handlefrihed. Et liv uden tvang er et liv uden delegerede og repræsentanter. En samfundsorden kan ikke omstyrtes med stemmesedlen.

Den 21. november afholdes kommunalvalget, og mange vil sikkert gøre det 'nødvendige' og stemme på hvad de nu måtte anse for at være det mindst skadelige alternativ; »holde sig for næsen og gøre sin pligt«, som en journalist engang opfordrede de italienske vælgere til.

Vi, derimod, vælger oprøret. I dag, i morgen, alle dage. ♦

AV

Ingen leder

At leve er at tage bevidste valg. Den som ikke gør det, er blot en kastebold for fremmede kræfter. Det som i mine øjne gør anarkiet værdt at stræbe efter er ikke dets etiske eller politiske korrekthed, men netop den bevidstliggørelse af individet som er en del af oprørets process. Som anarkister stiller vi os selv nogle dybdegående spørgsmål, som ikke nødvendigvis kan besvares endeligt, og når de kan leder de oftest blot til nye spørgsmål. Spørgsmål om individuelt ansvar, om retfærdighed, om forhærdelse og kærlighed, om liv og død.

Vi svarer med ord, men lige så vigtigt, også med handling. Ikke for at fastslå sandheder, men for at afprøve vore ideer. Vi er fremmede i denne verden, for vi stiller os ikke tilfredse med at adskille tanke fra handling. Vi tager valg, og vi er parate til at tage konsekvenserne af dem. Det er en tilfredsstillende måde at leve på, som på trods af de omtumlede ydre omstændigheder giver en indre ro. Mine valg udgår fra mig selv, og de kan aldrig delegeres til nogen institution. Jeg tillader ingen hersker at definere mig. Herfra begynder oprøret.

I dette nummer af Orkanen kan du derudover læse om kærlighedens plads i oprøret, en guide til at anvende computere på en mere sikker måde, om repression mod anarkister i Brasilien, kort nyt om sociale spændinger i Danmark og Sverige (går det at spore en opvågning efter de dvaske sommermåneder?), og om en efterårsdag i Vestre fængsel.

Anarkisten Santiago Maldonado, som vi skrev om på forsiden af sidste nummer, er fundet død i nærheden af det sted hvor han forsvandt den 1. august i år. Det argentinske politi er morderne, og er nu i fuld gang med at rense sig selv. Santiagos forsvinden ledte til internationale solidaritetsaktioner, som til og med nåede det ellers stille København. Se mere inde i bladet.

Som altid er bladet åbent for bidrag i form af artikler, læserbreve og aktionsrapporter. Som *Zap* skriver i et læserbrev: »If we don't raise hell together; shit, if you and I don't even do it individually, then who?« ♦ *orkan*

Kærlighedens plads i det oprørske liv

Hvad er frihed uden kærlighed, kærlighed uden frihed? Jeg er kompromisløs, jeg vil have det hele. Men i dette statsstyrede undertrykkende verdensherredømme, i dette fængsel af et samfund, er frihed endnu kun en drøm, som jeg med brændende genstande, der gør fjender til aske, forsøger at realisere.

Med hver oprørsk handling øges risikoen for yderligere frihedsberøvelse. Og med dét, vil jeg også blive frataget friheden til at være sammen med dem jeg elsker.

Skal man så forsøge at undgå kærligheden, for at have mindre staten kan berøve én fra? Opgive forelskelsen, afskære ens familie, droppe dybe venskaber, blive en *lonesome rider* i oprøret mod det etablerede? Det ville aldrig give mening for mig, for så har mine fjender vundet. Det er netop fordi vi elsker os selv, livet, jorden og hinanden, at vi adskiller os så markant fra staten, autoriteterne og kapitalisterne, vis eneste målestok af værdi i livet er penge og magt.

Det kan være svært at navigere rundt i livet som oprører; man lever et dobbelt-

liv, og løgne og fortællinger er en integreret del af din hverdag. De fleste, måske alle du elsker, kender ikke til dit oprør. Man forsøger at finde tid og overskud til også at tilbringe timer med dem og være fortrolige i det omfang omstændighederne tillader. Måske har de en formodning om at man laver 'ting og sager', måske har man en fortid som hjemsøger éns familie, fordi de har prøvet at miste én til fængslets usle celler. Man vil ikke kunne undgå at mærke deres bekymringer, den udtalte frygt såvel som den usagte, men det er en uundgåelig konsekvens af livet som oprører.

Selvom jeg véd at intet kan få mig til at standse mit oprør, så mærker jeg stadig frygtens kvælende tag i mig fra tid til anden. Frygten for at miste kan indimellem være så stor, at den hviskende truer med at forhindre mig i mit oprør, og mindst lige så sindsoprivende, hvis ikke værre, så kunne den forsøge at forhindre dem jeg har kærest i deres oprør.

Men jeg tillader ikke min frygt at få overtaget. Jeg har dét tilfælles med magthaverne, at både de og jeg, er uhyre bevidste om at det er ligepræcis sådan re-

» Vreden er drivkraften i mit oprør, i kampen for min egen og alle andres frihed, og den udspringer i sidste ende af kærlighed.

pressionen manifesterer sig når den virker allermest hensigtsmæssigt.

Jeg er desuden lysende bevidst om, at det netop (også) er på grund af denne frygt, at jeg kæmper mod de magtfulde, og jeg er ligeså bevidst om at min frygt formentlig aldrig forsvinder helt, så den kæmper jeg også mod. Det er hårdt arbejde, men det er dræbende nødvendigt.

Jeg kan dog, for det meste, drage fordel af min frygt. Den er utvivlsomt med til at gøre, at jeg elsker som om det var sidste gang jeg holdt om min elskede, den skærper mine sanser i situationer hvor

hvert et skridt kan være af afgørende betydning, den gør mig udholdende, og ikke mindst, så gør den mig fucking vred.

Kærligheden skal gøre os stærkere i vores oprør, mere opmærksomme, og yderligere determinerede. Den skal ikke svække os og holde os tilbage, men opfordre vores kammerater til at gribe til våben og gå i krig, og til at stå stærke i solidaritet!

Vreden er drivkraften i mit oprør, i kampen for min egen og alle andres frihed, og den udspringer i sidste ende af kærlighed.

I oprørets uendelige muligheder og kærlighedens ekstase er jeg så fri som det er muligt under disse halsbrækkende omstændigheder – også kendt som samfundsordenen.

Så til alle medskyldige kammerater derude; spring den fucking mur som holder os fra dem vi elsker, kast en bombe mod alle undertrykkende institutioner som forhindrer os i at kunne leve som frie individer i denne verden, og så elsk – så højt, så meget og så bredt du kan, og gør det hele igen i morgen! ♦

Hjertesorg

Internet- og computersikkerhed

www. Et bidrag om at anvende computere og internet på en mere sikker måde. Spørgsmålet om digital sikkerhed kan virke overvældende, men er ikke desto mindre vigtigt og brugbart at lære noget om. Giv ikke op. Resignation er det første skridt til underkastelse.

Internettet er et sted hvor alting registreres, og dermed er det farligt at anvende for de som ønsker at kaste det bestående omkuld. Ikke desto mindre giver det os mulighed for at kommunikere og søge information. Risiciene ved at bruge internettet kan let føre til resignation, for hvordan skal man finde rundt i junglen af information om computersikkerhed, information som ofte er af meget teknisk karakter? Dette problem leder desværre ofte til enten at skide fuldstændigt på sikkerheden, eller at opgive at anvende computere til undergravende virksomhed overhovedet. Men resignation er det første skridt til underkastelse. At lære sig nogle redskaber som giver en mulighed for at bevæge sig sikkert og anonymt omkring på internettet er en styrkelse af ens muligheder for at gøre oprør. Det vigtige er at altid se computersikkerheden som et redskab, ikke som et mål i sig selv. Hverken paranoia eller teknologifiksering!

Når man taler om sikkerhed og anonymitet i forhold til computere er det vigtigt at forstå at der ikke findes nogle garantier. Menneskelige fejl og tekniske sårbarheder er altid en mulighed som man må regne med. Det eneste man kan gøre er at så vidt muligt sætte sig ind i hvordan tingene fungerer, følge de udmærkede instruktioner som findes¹, holde sin software opdateret, og udvise rettidig forsigtighed. Det er umuligt at give udførlige instruktioner på denne begrænsede plads, men her følger nogle tips til hvordan du kan kommunikere mere sikkert over internettet, og links hvor du kan finde information om flere aspekter af computersikkerhed.

Torbrowser

Torbrowser² er en webbrowser som anonymiserer din færden på internettet. Den er let at anvende, og kan downloades til Windows, Mac og Linux styresystemer. Gennem Torbrowser kan du f.eks.: oprette en anonym e-mail adresse;

offentliggøre tekster anonymt; søge efter sensitiv information; oprette en anonym blog.

» At lære sig nogle redskaber som giver en mulighed for at bevæge sig sikkert og anonymt omkring på internettet er en styrkelse af ens muligheder for at gøre oprør.

Torbrowser fungerer således at den sender al sin internettraffik gennem Tor-netværket. Det betyder, at alt hvad du browser gennem Torbrowseren, bliver krypteret og sendt gennem tre forskellige computere verden over, inden det havner på din computer. Din IP-adresse er skjult, fordi de websider du besøger kun kan se IP-adressen fra den sidste computer i netværket. Det er kun gennem Torbrowser at din webbrowsing er anonym. Resten af dine programmer forbinder normalt til internettet.

Tails

Tails³ er et anonymt og sikkert styresystem. Tails har mange sikkerhedsforanstaltninger, men er forholdsvis brugervenligt. De to vigtigste funktioner er, at al internettraffik går gennem det anonymiserende Tor-netværk, og at intet bliver gemt på din computers harddisk. Tails kan f.eks. bruges til: at offentliggøre tekster anonymt; at kommunikere anonymt gennem e-mail og chat; at søge efter sensitiv information; at behandle dokumenter, billeder og videoer, uden at efterlade spor på din computer.

Tails skal ikke installeres på din com-

puter. I stedet køres det fra en USB-nøgle eller DVD. På den måde undgår du at efterlade spor på computeren. Anvender du en USB-nøgle kan du vælge at oprette en krypteret mappe på USB-nøglen hvor du kan gemme de dokumenter du arbejder på. Ellers sletter Tails alt hvad du har brugt det til. Når du afslutter Tails og genstarter din computer er dit normale styresystem som det plejer at være. At hente og installere Tails er ikke så svært, hvis du følger guiden på projektets hjemmeside. Det er dog vigtigt at du sætter dig ind i hvordan det fungerer, og hvordan det skal bruges korrekt.

Andre tips og redskaber

Hvis du ønsker at sikre din computer mest muligt er det sandsynligvis en god ide at installere et gratis opensource Linux styresystem på den. Det er der flere årsager til. En ting er at der er et stort fokus på sikkerhed inden for Linux, hvilket gør det nemt at finde guider og information. Desuden kan du, i modsætning til på Windows og Mac, konfigurere alle dele af dit system. Populære Linux styresystemer som f.eks. Debian⁴ og Ubuntu⁵ bliver opdaterede hurtigt når sikkerhedsbrister bliver opdaget, og giver dig f.eks. mulighed for at kryptere din harddisk under installationen, for bare at nævne én vigtig funktion. Et andet argument er, at fordi Linux er gratis og kildekoden offentlig tilgængelig, så er der ikke nogen som kan plante bagdøre (indgange for f.eks. efterretnings-tjenester) i softwaren. Problemet med Linux er at der er så mange varianter at det er uoverskueligt. Hvis du er ny-begynder, så vælg en populær distribution⁶ – de er oftest mest brugervenlige og lettere at få hjælp med.

En af de største sikkerhedsbrister er dårlige kodeord. Vigtigheden af at anvende stærke kodeord til din computer, e-mailadresser osv., kan ikke overdrives. Et godt kodeord bør bestå af indtil flere ord som ikke kan forbindes med dig, og

som ikke er en almindelig sætning, samt et bredt udvalg af forskellige tegn. Lange mærkelige ordsammensætninger kan faktisk være nemmere at huske end kortere nonsens kodeord, og de er sværere at bryde.

En af de vigtigste sikkerhedsforanstaltninger er kryptering – af harddisk, USB-nøgler, e-mails, filer, internetforbindelse, chat, osv. På Linux er de fleste af disse ting ret enkle at lære. Et godt sted at starte, er at kryptere dine e-mails. Du kan få en e-mailadresse med krypteret mailbox⁷, men på vej gennem internettet kan en ukrypteret e-mail opfanges og læses af udbyderen, hackere eller efterretningstjenester. For at sikre din mail bedre, skal den krypteres med PGP/GPG på din computer inden den sendes. Det er ikke så svært som det lyder, der findes værktøjer til alle styresystemer som gør det automatisk.⁸

~

Med lidt gåpåmod og tålmodighed kan du sikre din computer og brug af internet mod de mest almindelige angreb. Men husk at der altid er en risiko, og at du stadigvæk skal være forsigtig med hvad du bruger din computer til. Skift dine kodeord med jævne mellemrum, slet filer og browserhistorik som du ikke behøver, og lær dig at kryptere din kommunikation og dine filer – så er du godt på vej. ♦

Nørd fra helvede

Links

- ssd.eff.org & riseup.net/en/security
- torproject.org
- tails.boum.org
- debian.org
- ubuntu.com
- distrowatch.com
- tutanota.com & riseup.net
- ssd.eff.org (søg på gpg)

Den enes stat, den andens fjende

Sprog er magt, og dette forhold manifesterer sig på en svært håndgribelig og kompleks måde; ikke mindst når sproget benyttes i envejs-kommunikation; det hverken kan bestrides eller nedtones.

I og med, at vi er samfundsindivider under det bestående, er vi underlagt statsmagten, og derfor er vi konstant udsat for statens sprogbaserede kategoriseringer. Det virker som om, at vigtigheden i at blive sat i bås til perfektion ikke kan overdrives. Staten vil vide, hvad vi spiser, hvad vi tænker, hvad vi elsker og hader, hvad der kan styrke og knække os. Hun er den -ist; de har den nationalitet; han har den økonomi.

Det er utvivlsomt et spørgsmål om definitionsmagt, og hvem der besidder denne. Det gør herskerne, og derfor vil det fordre underkastelse at placere sig selv i relation til definitioner, der har mere eller mindre åbenlyse motiver af repressiv karakter. Et par eksempler presser sig i denne forbindelse på.

Hvis jeg handler uden for lovens rammer, er jeg en lovovertræder, en forbryder. Nej, det er jeg ikke, for jeg står ideelt set ikke i nogen som helst relation til loven. Jeg ved, at dansk lovgivning findes, hvor den kommer fra, og hvorfor den er her. Jeg ved også, hvad et brud på denne lovgivning kan medføre. Alligevel søger jeg ivrigt og så vidt muligt ikke at definere mig selv ud fra loven. Jeg gør alt, hvad jeg kan for ikke at handle ud fra, hvad der er lovligt eller ulovligt. Staten skal lade være med at oplyse mig,

opdrage på mig, beskytte mig. Staten skal lade være med at hæmme mig, kontrollere mig, gøre mig medskyldig i dens uhyrligheder, og udnytte mig som et instrument for dens legitimitet. Jeg agter at leve mit liv uden statens indblanding, og siden det er statens eksistensgrundlag at blande sig i mit liv, må der gribes til våben. Staten er min fjende, og jeg er statsens. Jeg er ikke bange for at være en såkaldt forbryder, fordi jeg ved, hvad det indebærer. Jeg frygter ikke statens aversion imod mig; jeg byder den velkommen. Mal mig i de sorteste nuancer, og det skal blive lysende klart, hvorledes vi retteligt adskiller os fra hinanden.

Jeg har altid fået af vide, at jeg er dansker. Det går jeg ud fra, at jeg har, fordi jeg har dansk statsborgerskab, jeg er hvid, jeg taler flydende dansk, jeg har forældre der identificerer sig som danskere, og jeg er født og opvokset i Danmark. Det er meningen, at jeg skal føle at margrethe den 2. [sic] taler til mig hvert år den 31. december. Jeg skal helst få en tåre i øjnene, når jeg hører ’der er et yndigt land’. Det holder ikke, hvis jeg ikke har et forhold af ærefrygt og beskyttelse overfor det danske flag, det danske land, og danske interesser – både nationale og internationale. Jeg er efterhånden kommet befriende langt væk fra disse tilbøjeligheder, i forhold til dengang jeg i dén grad var kulturelt og økonomisk assimileret. Jeg hjemsøges godt nok af og til,

» Mal mig i de sorteste nuancer, og det skal blive lysende klart, hvorledes vi retteligt adskiller os fra hinanden.

men stadigt sjældnere, og jeg kæmper dagligt for at distancere mig yderligere. Jeg væmmes virkelig, hver gang folk definerer mig som dansker. Jeg bliver spændt til bristepunktet, når jeg tænker på, hvordan magthaverne bruger min eksistens som undskyldning for deres ækle gøren og laden. Danmark er ikke mit land, det er et område på Jordens overflade. Dansk er ikke mit modersmål, det er en ukomplet måde at kommunikere med hele verden på. Danskhed er slet og ret en racistisk forbandelse, der må udraderes. Hvad der end binder såkaldte danskere sammen, så er jeg for længst færdig med bevidst at assistere opretholdelsen af denne afskyvækkende konstruktion.

Jeg tænker ikke, at vi kan styre, hvordan herredømmet kategoriserer os, men vi har visseligt en indflydelse på, hvordan vi kategoriserer os selv. Den skal vi gøre brug af, således at vi ikke holder os selv nede med statsbaserede definitioner skabt til netop dette formål. ♦ *Lingu*

Digit. Sprog er magt, men det er også frihed til at udtrykke sig. Her i et digterisk bidrag.

Opkast

Jeg ser dig på lang afstand.
Jeg kan nærmest lugte dig.
Du står dér, og ser så stolt ud i dit mørkeblå latterlige kostume.
Du elsker den magt du har, og du bliver høj af at svinge din stav mod mig.
Jeg ser dig angribe mine kammerater, og smide hjemløse i fængselsceller.
Jeg ser dig hyggesnakke med hr og fru danmark, som er indbildske nok til at se dig som deres beskytter.
Jeg kan dårligt nok se dig som et menneske, du er en fucking parasit.
Du spærrer vejen for mig, og du vil ikke tøve med at slå mig ihjel, for at beskytte din elskede stat og alle dens interesser.
Vi er fjender os to. Jeg hader dig oprigtigt.
Jeg ser dig hver dag, og hver gang forestiller jeg mig at skyde dig, med dit eget våben.
En undertrykker mindre.

Enemy of state

En efterårsdag i Vestre fængsel

Sommeren er som brændt ind i min hukommelse. Det var heden, lyset, skarpheden, og den sydende påvirkning af indeklimaet på cellen. Udenfor, på gårdturene, var det metalburets udskæring af den let skyede himmel i øst; den lune brise og det ufiltrerede solskin på min bryskasse og underarme, hvor skjorten havde gjort plads, i nord; asfaltens og murstenenes varme mod min ryg og ben i syd.

Jeg skal med besvær forsøge med at viderebringe materiale fra den blotte erindring, der skal sikre et fuldmødent og helsidet billede af Vestre fængsels bud på en efterårsdag. Det må ikke forstås på den måde, at jeg ikke evner at forbinde denne årstid i fangenskab med sideløbende begivenheder i mit liv. Jeg husker retsdagene, besøgstimerne, keramikskålene, slåskampene, telefonopkaldene, hashhandlerne, gråd fra nabocellerne, og meget mere. Hvad der imidlertid karakteriserer efterårets unikke påvirkning virker uklart, fordi efteråret var forment adgang. For mig var oplevelsen af efteråret på mange måder en betydningsløs, historieløs tid. Jeg oplevede simpelthen aldrig en efterårsdag i Vestre fængsel.

Efteråret slukkede ganske vist langsomt somrene; det gnavede på dagene i begge ender, og i sidste ende levnedes intet, men under fængslets dyne af murværk og de omkringliggende idrætsarealer, var det et lyddæmpet, stormforladt og sanseløst efterår; ingen flyvende tagsten og hegnspæle, ingen knirken og blafren fra stilladserne, ingen styrtregn af gule blade, ingen stillestående cyklister og ingen væltende træers angreb mod elnettet.

For mig var efterårsdagens fravær blot endnu en markør for statens vidtfavnende undertrykkelsesprojekt, der resulterer i fængslet eksistens, og dets sterile og afskærende karakter. Det er selvsagt herredømmets strategi, at fængslerne tager sig ud på denne måde, også selvom de ikke vil vedkende sig

dette; ræsonnementet er som altid, at det er et spørgsmål om sikkerhed. På samme tid handler det om at være ’human’ og skabe en tilværelse for fangen, der afspejler verdenen udenfor, hvilket må siges at være en sand umulighed. Dette ved magthaverne selvfølgelig udemærket godt, men der må alligevel ’arbejdes’ for at virkeliggøre en sådan tilværelse, så man kan lukke munden på pladderhumanistiske politikere og debattører, reformvenlige kriminologiforskere og fodslæbende NGO’er.

Jeg skriver ikke dette indlæg med et nedbrudt sind, eller med resignation i blodet: tværtimod. Erindringen om det kliniske fængsel med dets tæppe af isolation inspirerer mig til at være ufravigende og grænseløst ekstrem i min modstand mod systemisk indespærring af den herskende klasses moralske syndebukke. Jeg tænker tilbage på fængslets sterile vagtpersonale i renseripressede uniformer, bærende på blankpolerede håndjern og knipler. I den forbindelse er jeg overbevist om, at disse mennesker, der på denne måde går statens ærinde, vil fortsætte lydigt og ufortrødent, indtil de sprættes op fra nyre til nyre med frihedens kniv.

Disse påmindelser er personligt indtrængende, de er følelsesladede, og de er mine. Imidlertid håber jeg ikke, at det hæmmer deres delevenlighed. Efterårets systematiske bandlysning var virkelig en øjenåbner for mig. Således ønsker jeg at tilvejebringe en efterårsdag i Vestre fængsel, og her findes der kun én løsning: Vestre skal knuses. Kampen fortsætter og mulighederne er mange. Kom! ♦ *Stød*

Bidraget ’En sommerdag i Vestre fængsel’ [Orkanen nr. 1, 1. årg.] står som direkte inspiration til dette indlæg.

deres villige fodtropper. Lad os svare igen på behørig vis! Intet glemt, intet tilgivet.

Røvere og politi

26. oktober, Sønderjylland. Politiet afholdt en storstilet øvelse med demonstranter, hooligans og røvere. I øvelsen deltog betjente med særlig udrustning, brandfolk, politikoretøjer og en helikopter fra forsvaret (som her fik ’civil’ anvendelse). Øvelsen gik bl.a. ud på at håndtere optøjer og voldelige demonstranter, og inkluderede brændende barrikader, stenkast, og et forsøg på at sætte en politibil i brand.

Politiets øvelser viser os noget om hvad de forventer sig. Lad os da fundere over, hvad de ikke venter sig...

Bilbrande

26. oktober, København. Fire biler blev natten mellem onsdag og torsdag opslugt af flammer, i brande som politiet mener er påsatte. En bil brændte under Bispeengsbuen, mens tre biler brændte på en villavej på Frederiksberg. De fleste af bilerne var af dyre mærker.

Bilen er både et symbol på rigdom, og på den verden af tvang og arbejde som vi lænkes til. At brænde dem af kan anses for at være et logisk oprør mod denne elendighed, og som vi så i som-

Udbrændte biler på Frederiksberg natten til den 26. oktober.

meren 2016 kan metoden sprede sig eksplosivt: Fra by til by, og til og med over landegrænser.

Vi bør altid være varsomme med at pålægge disse anonyme angreb motiver som stemmer overens med vores egne, men netop i deres anonymitet taler de til os alle: Mod dette samfunds elendighed kan vi omgående gå til angreb!

Støjberg på flugt

3. november, Udrejsecenter Sjælsmark. Integrationsministeren Inger Støjberg måtte tage benene på nakken da hun sammen med Johanne Schmidt-Nielsen fra Enhedslisten besøgte udrejsecentret, hvor afviste

Demonstration den 21. oktober, da Santiago Maldonados død var blevet bekræftet.

Santiago Maldonado er død

ARGENTINA. I midten af oktober blev et lig fundet i en flod i nærheden af det sted hvor anarkisten Santiago Maldonado forsvandt i politiets hænder den 1. august i år. Den 20. oktober bekræftede hans familie at den afdøde var Santiago.

Ifølge de retsmedicinske undersøgelser har liget ingen spor af vold. Politiet og politikerne er med retsvæsenets hjælp i fuld gang med at vaske hænderne. Santiagos familie kræver en uvildig undersøgelse som ikke kan manipuleres af politiet.

Maldonado forsvandt da politiet angreb en mapuche-landsby efter en vejblokade i solidaritet med mapuche fanger [se Orkanen nr. 5, 1. årg.]. I Argentina har hans forsvinden og død ledt til stor vrede og mange kraftfulde demonstrationer og aktioner. Befolkningen i landet som tidligere var et militærdiktatur, har statens bortførsler og mord friskt i erindringen.

Også i andre sydamerikanske lande har der været aktioner og demonstrationer i solidaritet med Santiago og mapucherne, det oprindelige folkeslag som han kæmpede sammen med da han blev bortført af politiet. I Montevideo, Uruguay blev der den 24. oktober stukket ild til den argentinske militærattaches kontor. Anarkister påtog sig ansvaret for angrebet.

Også i København kom vreden over statens overgreb mod en anarkistisk kammerat til udtryk, da der ifølge en tekst offentliggjort på internationale anarkist-hjemmesider blev begået hærværk mod den argentinske ambassade. ♦ *oir*

Aktion

Natten mellem den 17. og 18. oktober vandaliserede vi indgangen til den argentinske ambassade i København med maling. Vi skrev også navnet Santiago Maldonado og et cirkel-A.

Vi gjorde dette fordi den argentinske stat er ansvarlig for bortførelsen af anarkisten Santiago Maldonado som skete for mere end to måneder siden. Nogle få dage efter vores aktion hørte vi den sørgelige nyhed at hans lig var blevet fundet. Staten og politiet er ansvarlige! Vi er vrede!

Nogle anarkister.

Oversat til dansk af Orkanen. På engelsk her: actforfree.nostate.net/?p=28767

Notitser fra den sociale krig

Spændinger. Orkanen skimmer nyhedstrømmen for vidnesbyrd om samfundets spændinger. Politiet forsvarer de rige og angriber de fattige og oprørske elementer, mens medierne retfærdiggør deres repression. Men der er altid nogen som slår tilbage...

Død i politiets varetægt

20. oktober, Aarhus. En 44-årig kvinde døde i politiets varetægt, i detentionen på Politigården. Det er tredje gang i år at personer dør på den måde. Den 4. oktober døde en mand i politiets varetægt i Randers, efter at have skadet sig selv, og den 29. januar døde en 44-årig mand på Politigården i Aalborg.

Som sædvanligt i sådanne sager bliver hændelserne undersøgt af den uafhængige politi-anklagemyndighed, som uden tvivl vil nå frem til at alt er i den skønneste orden. At folk dør når de spærres inde, måske påvirkede af stoffer eller alkohol, måske selvmordstruede, syge eller tilskadekomne, uden mulighed for at få hjælp (der kommer ingen når man ringer med dørtelefonen), kan jo ikke betegnes som andet end hændelige uheld. Håndterer man så mange mennesker som politiet gør, er det klart at der nogle gange ryger én i svinget. At folk, oftest fra udsatte forhold, smides i detentionen, og en gang imellem kreperer, er ikke noget som bør opføre nogen. Den sociale fred i det klasseopdelte samfund har sin pris, som vi alle må være villige til at acceptere, ikke sandt?

Herskerne og de rige fører krig mod os, og panserne er

hun havnede under den.

Efterfølgende fik Støjberg lov til at udbrede sig om hvor galt det kunne have gået, samt takke sine PET-vagter og tapre chauffør.

Beboernes forsøg på at standse hende, vidner om en nærmest umenneskelig desperation, men det er Støjbergs oplevelse som får opmærksomhed.

Støjberg under bilen næste gang, tak!

Sverige: Angreb mod politiet

I løbet af 2017 er det svenske politi gentagne gange blevet angrebet, særligt i det sydlige Sverige, og især i oktober er takten blevet sat op. Den 18. oktober sprængtes indgangspartiet til politistationen i Helsingborg i en kraftig eksplosion, og ti dage senere affyredes skud mod en politibetjents private hjem i Västerås. Dagen efter, den 29. oktober, blev en politistation i Växjö angrebet – to gange på én nat! – med fyrværkeri og sten. Tidligere i år, i februar, eksploderede en politichefs bil udenfor hans private hjem nord for Stockholm. Ingen pansere er endnu kommet til skade i angrebene.

Politiet selv anser angrebene for at være rettede mod politimyndigheden og dens arbejde (no shit, Sherlock). ♦ *onb*

Operation Erebo:

Repression mod anarkister i Brasilien

Brasilien indledte politiet den 25. oktober en storstilet repressiv operation mod anarkistiske grupper og individer i Porto Alegre. Operationen træffer et bredt spektrum af anarkistiske tendenser, og mange af de ramte har stolt bekræftet sine anarkistiske ideer. Tredive personer er under udredning, og huse, kollektiver og anarkistiske væresteder blev gennemsøgt. Alt dette skete få dage inden afholdelsen af den ottende anarkistiske bogmesse i Porto Alegre, som skulle have fundet sted den 28.-29. oktober, men som på grund af repres-sionen blev aflyst.

Politiet konfiskerede store mængder materiale, bl.a. bøger, patches, flag og masker, samt plastikflasker fyldt med plastposer (som skulle bruges som gen-brugt byggemateriale i et økologisk byg-geprojekt) som politiet hævder er molot-ovcocktails. Ikke engang en panser kan vel være så dum at tro at molotov-cocktails laves med plastikflasker?

Grundlaget for anholdelserne og hus-ransagningerne er en række angreb mod autoriteterne siden 2013. I fuld overens-stemmelse med sin egen tankegang har politiet opfundet en ’ondsindet bande’, en international organisation som skulle være dannet for at angribe magthaverne. Som om anarkister behøver at danne en sådan organisation for at gå til angreb på herredømmets verden...

I politiets skamløse løgne, som ud-bredes med mediernes hjælp, er bande-roler og bøger beviser på en forbryderisk sammensværgelse. Som kammerater fra Brasilien skriver: »De fremviser slange-bøsser og plastikflasker som våben, mens de selv bærer pistoler. De taler om ter-rorisme og ondsindede bander, mens de planlægger den næste invasion af en landsby eller favela, hvor dødsorefne ikke engang vil blive nævnt af medierne.«

I tekster offentliggjort på internettet opfordres der til international solidaritet. Spændingen imod autoriteternes verden er international. ♦ *oir*

Brasiliens ambassade:

Jens Kofods Gade 1, st. th.
1268, København K

Brasiliansk politi med materiale konfiskeret i »Operation Erebo«.

Det hændelige uheld

Boganmeldelse. Anmelderen har med stor interesse læst Dario Fos »Accidental Death of an Anarchist«, i hvilken statsvold efterfulgt af håndvask illumineres. Fingeren er rettet opad; mod de korrupte, mod morderne. Det er i sig selv ikke noget at grine af, men i farcen bliver latteren et våben, der kan spidde tilskuerne med funderinger over verdens uretfærdighed.

Dario Fo: Accidental Death of an Anarchist. Skuespil. Oversat til engelsk af Simon Nye. Kommentar af Joseph Farrell. Bloomsbury, 2003. 102 s.

Accidental Death of an Anarchist er skrevet af den italienske skue-spilsforfatter og skuespiller Dario Fo i 1970. Det er direkte inspireret af den italienske anarkist og jernbanearbejder Giuseppe (Pino) Pinelli, der døde i politi-ets varetægt i december 1969, i Milano. Pinelli var blevet arresteret, mistænkt for at sætte en bombe til sprængning i Banca dell’Agricoltura på Piazza Fontana i det centrale Milano, hvor i alt 16 mennesker mistede livet.

» De kommer ud af det blå, og kan have en hvilken som helst afskygning.

Dario Fo om Harlekinen

Bombningen var en af en hel serie bombesprængninger i Milano, såvel som i Rom. Perioden i Italien fra slutningen af 1960’erne og ind i 1980’erne var præget af stor politisk uro, og har fået tildelt navnet blyårene (italiensk: Anni di piombo). Italien var på daværende tids-punkt en smeltedigel, hvori venstre- og højreekstremer grupperinger, korrupte politikere og politifolk alle sammen kæmpede for at fremme deres egne dagsordener. Der var et enormt spek-takel ovenpå Pinellis død, bl.a. fordi det var så vanskeligt for myndighederne at strømline deres beretninger om, hvad der virkelig foregik den sene aften, hvor Pinelli døde; et element som Fo leger med i teaterstykket.

Intet er trods alt så skidt, at det ikke er godt for noget, og i 1972 blev Luigi Calabresi, politiinspektøren der blev (og bliver) anset for at bære ansvaret for Pinellis død, myrdet.

Lidt om opsætningen: teaterstykket er i to akter, to scener i første og en enkelt i anden. I den engelske oversættelse af stykket tager handlingen sig ud, ikke i Milan hvor Pinelli døde, men i et politi-hovedkvarter et sted i England. Opsæt-ningen er meget spartansk, og antallet af medvirkende er holdt nede på et mini-mum. Dermed ikke sagt, at de ikke alle som én udfylder en vigtig rolle. Alligevel vil jeg gerne tage karakteren Galningen ud til nærmere undersøgelse. Han er utvivlsomt stykkets *maestro*, og jeg skal love for at der bliver dirigeret. Han for-

tjener denne opmærksomhed, og den skal han således få.

Det er vigtigt at forstå Fos skuespils-mæssige hensigt med Galningen, der er stykkets hovedperson. Han bruges som et stilistisk virkemiddel; en form for Harlekin. Fo er selvsagt ikke ophavs-person til dette virkemiddel, men læner sig op ad en stående tradition indenfor italiensk teater. Harlekinen beskrives overordnet som en komisk, mandlig figur, og dens udformning på de skrå brædder har varieret gennem tiden. Fo har sin egen fortolkning, der materiali-serer sig i Galningen.

Med hvad en psykiater ville kalde en nærmest sociopatisk evne til at mani-pulere andre mennesker, er Galningen den asociale, skruppelløse, antiautori-tære og snedige. Han er den karakter i teaterstykket, der driver handlingen frem. Han må siges at fylde meget, og han skorter ikke på sarkasmen. Galning-en formår at sætte systemets korrupte virke på spidsen på en særdeles latter-vækkende måde, f.eks. når han i sin for-klædning som dommer forsøger at coache bl.a. politiinspektøren i hans gengivelse af omstændighederne om-kring Pinellis død. For Fo handlede det langt fra kun om at få folk til at grine. At publikum ler, når de ser netop dette tea-terstykke, er uløseligt forbundet med Fos idé om latter som en katalysator for at kunne begribe tragedien, og altså ikke grine af Pinellis død *per se*. Her har vi en uskyldig mand, der bliver dræbt i ordensmagts varetægt, og det forsøger Fo med sin opsætning og humor at få publikum til at fundere over.

Imens Galningen qua sin aparte adfærd som *impostor*, og hans mangel på respekt for systemet, for den konforme tilskuer synes at fremstå mentalt ustabil, er han i virkeligheden sandheden der presser sig på, og ikke mindst et ærligt forsøg på at afklare den retfærdighed, politi og rets-system så åbenlyst mangler. Jeg kan ikke lade være med at se anarkisten i Galningen. Hans rolle er alt andet end formel, og han skider på konventionerne. Han er ikke kompromissøgende, og hans loyalitet ligger ikke hos andre end ham selv.

Omvendt kan man også argumentere for, at Fo med sin Galning i *Accidental Death of an Anarchist* i virkeligheden bekræfter eksistensen af en højere-stående moral. Det skal han, Fo, selvføl-gelig have hug for, for det er i min optik langt fra, hvad anarki handler om. Indi-videt vil altid være det højerestående, ikke moralen som et projekt, man skal underlægge sig.

Jeg vil også gerne fremhæve en anden af teaterstykkets perler, hvilket jeg gerne så meget mere af uden for teaterverden-en: kritik gennem eksemplificering. I stedet for at teaterstykket hovedsagligt fremstår som en overordnet samfunds-kritik, er der samtidigt tale om ganske specifikke hetz rettet mod bestemte per-soner, der håndterede sagen om Pinellis død, efterfulgt af statens frifindende oprrydningsarbejde. Fo skyede ikke for at pege fingeren mod de ansvarlige; for at sætte stykket op på en måde, så det blev klart for alle, hvad det hele handlede om. Da stykket allerførst blev opført var ingen italienere i tvivl.

Afslutningsvist kan det siges, at *Accidental Death...* er en sikker vinder, når det kommer til at skulle indtage et teaterstykke i bogform, om end det selv-følgelig ikke kan sidestilles med den ægte vare. Hermed en venlig opfordring til rette vedkommende; hvis du/I skulle føle for at opsætte dette skuespil, ville jeg med sikkerhed være at finde på 1. række, og andre åbentsindede og friheds-elskende folk burde kraftigt overveje at gøre mig selskab. ♦ *Flump*

» At publikum ler, når de ser netop dette teaterstykke, er uløseligt forbundet med Fos idé om latter som en katalysator for at kunne begribe tragedien.

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk.
Næste nummer: Den 2. december
Deadline: Den 27. november
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 100. Samlet oplag: 200
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to “Orkanen”

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English.
Next issue: 2nd of December
Deadline: 27th of November
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 100. Total circulation: 200
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3

Læserbreve | Correspondence

If not you and I, then who?

I see you, and you see me. There is something bumping and tumbling around in my mind; a warmth in my heart that tells me that we share ideas of total extirpation of society as we know it. Granted, it is merely a intuitive belief of mine, one which does not transform into fact easily. Why? Because I run the risk of exposure to the authorities, if you turn out to be a paid informant, someone with a big mouth (when you're drunk), or perhaps a bourgeois anarchist with the intention of bringing about a new order of freedom through discussion and pie-charts, fully ready to sabotage my

rebellious efforts in any way you see fit – undoubtedly for the ‘greater good’. However, if you are a rebellious soul, not only in heart and mind, but in your actions as well, I would love to attain that knowledge. I don’t need to know what you’ve done; I only want to know that you ACT rebelliously, continuously. We can work together, you and I. I just know it. No, cooperation is not always the answer, which means that you will not be by my side in everyone of my efforts to drag down the establishment in their neckties and gold necklaces, and I will not be by yours. But together, I see opportunities. We can inflict

chaos exponentially. Shit, this is what two people can achieve, but what about three? Close to unimaginable levels of action, I reckon.

But how, then, do we actually, practically, securely get acquainted? If someone comes up to me and vigorously starts talking about targets, methods, tactics etc., I step back until I am out of microphone range. On the other hand, someone has to, like, say something, right? I can say for myself that I am definitely not a mind reader... We could meet randomly at a riotous demo, of course. But let’s face it, demos don’t exactly grow on trees around here. Perhaps if

we started with something ‘light’; then, if you turn out to be a poser, things can’t really go south for real, because of how harmless it all is. It would be a small price to pay to find out whether you are for real or not. If you are for real, comrade, the time is now. The time is now for getting together in silence, and fiercely act. The time is now to even this world up. The time is now for letting blood pour into the pool of the grotesque that is the social order. If we don’t raise hell together; shit, if you and I don’t even do it individually, then who? *Carpe noctem, carpe diem. Carpe.* ♦

Zap